

Energie verzamelen

Want wat dan met mensen die toch willen doorgaan met die Kerk? Wat zou zo'n mogelijke perspectiefwissel kunnen zijn als je toch met de Katholieke Kerk door wilt gaan na de catastrofe van het wereldwijde seksueel misbruikverhaal? Hiervoor zal een nieuw draagvlak nodig zijn. Oude zekerheden zijn in vraag gesteld. Een reden te meer om gedurfde nieuwe krijtlijnen voor de toekomst uit te tekenen. Hierbij is reflectie nodig. Ik onderneem een poging.

Ingrediënten zijn: inzet en authenticiteit, zoeken naar antwoorden op levensvragen. Niet vertrekken vanuit een theoretisch historisch kader. Enkel wie van de geschiedenis niets geleerd heeft, blijft haar eindeloos herhalen en biedt geen meerwaarde voor een nieuwe lente in de kerk. Bovendien: vernieuwing begint altijd van onderuit. Een open en vrije debatcultuur moet misschien eerst opnieuw worden aangeleerd na zovele eeuwen van enkel ja en amen knikken.

Samen een denkdag houden kan een aanzet zijn. Zo'n dag is voor sommigen een opstart, voor anderen een doorstart van het proces dat voortgezet moet worden. Daarom is het ook van belang om op dergelijke ontmoetingen eerst en vooral ervaringen en niet dogma's uit te wisselen. In de werkgroep Mensenrechten in de Kerk kwamen zo verschillende Herkenningsdagen tot stand. In de vzw Bezielend Verband Vlaanderen vind je nog heel wat meer van dergelijke wissels op de toekomst voor Katholieken in Vlaanderen. In zovele basisgemeenschappen wereldwijd zal dat bovendien niet anders zijn.

Van daaruit kunnen krachtlijnen voor heropstanding ontdekt worden. Die krachtlijnen zijn NIET een foto van de actualiteit, WEL een verzameling van krachten die in de specifieke aanpak van deze gemeenschappen zit. 'Dit kunnen wij zelf...' is de eigenkracht waar mensen energie uit halen om straks verder te doen.

Contouren voor de toekomst

Ook al is er geen priester meer ter plaatse, toch gaat het Bijbelse verhaal door. Wellicht juist daarom! Een priesterkaste is voor niets nodig. Ze heeft niet eens een Bijbelse basis. Het hoeft dus niet te verbazen dat gelovigen zonder priesterlijke wijdingen een parochie beheren, een christelijke gemeenschap uitbouwen, samen eucharistie vieren en ook de andere typische feesten zoals doopsels, vormsels en huwelijken sacramenteel vieren in hun gemeenschap of parochie. Door de afwezigheid van de priester gaan we niet naar een minderwaardige kerk maar naar een minder hiërarchische kerk, waar nieuwe verbondenheid ontstaat met al wie verder op weg gaat in de voetsporen van de man uit Nazareth.

De antwoorden of invullingen mogen verschillend zijn of op verschillende niveaus liggen. Ze zijn zowel te vinden in de heel concrete dagelijkse werking van een groep gelovigen als in grotere ideeën rond de structuur van het Rooms Instituut. De toekomst van de kerk zal zich op al die niveaus afspelen. De kunst bestaat erin niet in te gaan op het concrete maar te ontdekken welke behoeften en welke grote gemeenschappelijke lijnen onze horizon bepalen. Bovendien lijkt mij niet de belangrijkste vraag te zijn: waar willen wij met deze kerk naartoe maar wel: waar willen wij met deze wereld naartoe? Juist om die reden zijn kerkvragen belangrijk. Want christenen hebben nu eenmaal een grote schat geërfd. Die kunnen zij niet onder de korenmaat verstoppen.

Groen licht komt onverwacht vanuit de kerkelijke hoek zelf. Het Kerkelijk Recht biedt meer mogelijkheden. De Bijbel nog veel meer. Teruggaan naar de bron is meteen ook teruggaan naar een nieuw begin van leven in een gemeenschap op het uitdagende ritme van de man uit Nazareth. Zo deelt het restje katholieken met elkaar de kracht van geloven.